

Sygn. akt: XU-640/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2015r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu
w składzie:

Przewodniczący: SSR Barbara Bonczar

Protokolant: Grażyna Mazurkiewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu 12 lutego 2015r. we Wrocławiu

sprawy z odwołania **M. R.**

od orzeczenia W. Z. d. S. O. o. N. w województwie (...)

z dnia 17 maja 2014r. znak: (...)

w sprawie **M. R.**

przeciwko W. Z. d. S. O. o. N. w województwie (...)

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni, M. R., wniosła odwołanie od orzeczenia W. Z. d. S. O. o. N. w Województwie Dolnośląskim we W. z dnia 23 września 2014 r., znak (...), utrzymującej w mocy orzeczenie organu I instancji w którym stwierdzono, że stopień naruszenia sprawności organizmu nie daje podstaw do ustalenia u wnioskodawczyni umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

W uzasadnieniu odwołania, wnioskodawczyni podniosła, iż zostały u niej sklasyfikowane liczne jednostki chorobowe: upośledzenie narządu ruchu, choroby neurologiczne, choroby układu moczowo-płciowego, choroby układu pokarmowego z którymi wiążą się częste wizyty u lekarzy i rehabilitacja. Wnioskodawczyni wskazała, iż jedyną możliwością przemieszczania się jest samochód osobowy i wskazała że dużym ułatwieniem dla jej osoby byłoby posiadanie karty parkingowej. Jednocześnie wnioskodawczyni zaznaczyła, iż choroby jakimi jest obarczony nie rokują poprawy i przysparzają ból (k. 3-4)

W odpowiedzi na odwołanie, **organ W. Z. d. S. O. o. N. w Województwie Dolnośląskim we W.**, wniósł o jego oddalenie, z uwagi na brak podstaw prawnych do jego uwzględnienia.

W uzasadnieniu swojego stanowiska organ rentowy stwierdził, że werdykt organu I instancji jest zgodny z obowiązującymi w tej materii przepisami prawa, wobec tego podtrzymał dotychczasowe rozstrzygnięcie odnoszące się do lekkiego stopnia niepełnosprawności. Stopień sprawności organizmu wnioskodawczyni w świetle obowiązujących przepisów prawa, nie daje podstaw do zaliczenia do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

W myśl definicji ustawowej dla ustalenia niepełnosprawności w stopniu umiarkowanym niezbędne jest stwierdzenie u danej osoby naruszenia sprawności organizmu oraz 1) niezdolności do pracy lub zdolności do pracy jedynie w

warunkach pracy chronionej, albo 2) konieczności czasowej lub częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Biorąc pod uwagę dokumentację medyczną sprawy oraz ustalenia będące wynikiem bezpośredniego badania, wymogi ustawowe nie zostały spełnione (k. 5).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Orzeczeniem z dnia 03 kwietnia 2014 r., P. Z. d. O. o. N. we W., wnioskodawczyni została zaliczona do osób lekkiego stopnia niepełnosprawności (I) z symbolem niepełnosprawności 10-N (II), orzeczenie zostało wydane do 30 kwietnia 2017 r. (III), niepełnosprawności istnieje od lutego 2000 r. (IV), natomiast ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od grudnia 2007 r. (V).

W dniu 23 kwietnia 2014 r. wnioskodawczyni złożyła odwołanie od orzeczenia organu I instancji.

Po rozpatrzeniu odwołania, W. Z. d. O. o. N. w Województwie Dolnośląskim we W., orzeczeniem z dnia 17 maja 2014 r., utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie organu I instancji.

Dowód: dokumentacja w aktach WZON -plik w aktach sprawy.

Biegli sądowi z zakresu ortopedii i neurologii rozpoznali u wnioskodawczyni zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa lędźwiowego, szyjnego i piersiowego bez istotnego upośledzenia funkcji. Nawracający zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowego i szyjnego. Stan po leczeniu operacyjnym przepukliny jądra miazdzystego odcinka lędźwiowego z nawrotem wypukliną i niewielkim zespołem korzeniowym lewostronnym. Nieznaczny niedowład nerwu łokciowego prawego, bez istotnego upośledzenia sprawności ręki prawej. Refleks żołądkowy-przełykowy.

Na podstawie dokonanej analizy dokumentacji zawartej w aktach sprawy, biegli wydali opinię, iż stan zdrowia wnioskodawczyni nie uzasadnia stwierdzenia, że może ona być zaliczona do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Dowód: opinia biegłych sądowych z dnia 08.12.2014 r. k. 9-10.

Wnioskodawczyni złożyła zastrzeżenie do opinii, w których podniosła długotrwały, nie mijający i nie okresowy charakter dolegliwości który spełnia przesłanki do zakwalifikowania jej osoby do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne, Sąd zważył co następuje:

Odwołanie jako bezzasadne, nie zasługiwało na uwzględnienie.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w sprawie, a w szczególności z akt (...) i znajdującej się tam dokumentacji medycznej oraz z opinii biegłych sądowych, Sąd Rejonowy nie znalazł podstawy do zmiany zaskarżonego orzeczenia.

Zaskarżonym orzeczeniem W. Z. d. S. O. o. N. w Województwie Dolnośląskim we W. z dnia 17 maja 2014 r. (znak (...)), zostało utrzymane w mocy orzeczenie organu I instancji zaliczające wnioskodawczynię do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

Zgodnie art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tj. Dz. U. z 2010 r., nr 214, poz. 1407 ze zm.), do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej lub częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Natomiast w myśl z ust. 3 w/w artykułu, do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaka wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Stwierdzenie okoliczności istotnych dla rozpoznania niniejszej sprawy wymagało wiadomości specjalnych i musiało znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłego sądowego. Pełne wyjaśnienie spornych okoliczności wymagało bowiem wiadomości specjalnych, jakimi Sąd nie dysponował.

Biegli sądowi z zakresu ortopedii i neurologii rozpoznali u wnioskodawczyni zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa lędźwiowego, szyjnego i piersiowego bez istotnego upośledzenia funkcji. Nawracający zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowego i szyjnego. Stan po leczeniu operacyjnym przepukliny jądra miazdżystego odcinka lędźwiowego z nawrotem wypukliną i niewielkim zespołem korzeniowym lewostronnym. Nieznaczny niedowład nerwu łokciowego prawego, bez istotnego upośledzenia sprawności ręki prawej. Refleks żołądkowy-przełykowy.

W opinii biegłych sądowych wszystkich specjalności, brak jest podstaw do zaliczenia wnioskodawczyni do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Jak wskazali biegli sądowi w uzasadnieniu swojej opinii wnioskodawczyni jest osobą o dość dobrej ogólnej sprawności układu ruchu. Zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa, mają mierny stopień zaawansowania w badaniach obrazowych, nie przekładają się na istotne ubytki funkcji narządu osiowego czy stawów obwodowych. Sprawność kończyn górnych jest dobra pomimo cech niedowładu nerwu łokciowego prawego. Nasilenie objawów korzeniowych z odcinka lędźwiowego stosunkowo niewielkie. Sprawność oddechowo-krążeniowa jest dobra, a przebyte złamania i leczenie operacyjne nie powodują obecnie istotnych następstw funkcjonalnych narządu ruchu. Stan czynnościowy organizmu powoduje zakwalifikowanie jej do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy, Sąd dał wiarę przedstawionym w sprawie dowodom z dokumentacji leczniczej ubezpieczonego przedłożonej przez organ rentowy, jako że żadna ze stron w toku postępowania nie podważyła skutecznie ich autentyczności i wiarygodności.

Ponadto, Sąd uznał za wiarygodną opinię sporządzoną w toku niniejszego postępowania przez biegłych sądowych. W ocenie Sądu, wydana w sprawie opinia biegłych sądowych jest rzetelna, oparta na dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy i Sąd w pełni podzielił dokonane w nich ustalenia, iż M. R. jest niepełnosprawna w stopniu lekkim, zatem orzeczenie organu rentowego było zasadne.

Zdaniem Sądu, brak jest podstaw do zanegowania takiego stanowiska biegłych. Tym bardziej, że wydana opinia przez biegłych sądowych zawiera pełne i jasne uzasadnienie, uwzględniające rozpoznane u wnioskodawcy schorzenia i stopień ich nasilenia po przeprowadzonym leczeniu. Biegli sądowi obowiązani są zaś orzekać zgodnie z wiedzą medyczną, posiadanymi kwalifikacjami i obowiązującymi przepisami. Zatem ich pole orzekania nie jest ograniczone żadnymi dodatkowymi kryteriami, poza obowiązującymi przepisami. Dlatego zdaniem Sądu, sporządzonej przez biegłych opinii, nie można odmówić rzetelności i fachowości co do medycznej oceny stanu zdrowia wnioskodawcy, w odniesieniu do obowiązujących przepisów. Tym bardziej, że są to specjaliści z dużym doświadczeniem medycznym i stażem orzeczniczym. Wydający w sprawie opinię biegły sądowy jest lekarzem niezależnym od stron i nie ma żadnego powodu, aby orzekać na korzyść którejkolwiek ze stron. Zgodnie z art. 282 § 2 k.p.c. w związku z art. 283 § 2 k.p.c. biegły sądowy wydający opinię w niniejszej sprawie złożył przed objęciem funkcji przysięgę, którą jest związany. Sąd nie znalazł podstaw do zanegowania bezstronności biegłego, jak i jego rzetelności przy wydaniu opinii. Opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przymiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków.

Warto tutaj przytoczyć pogląd Sądu Najwyższego, który pomimo upływu czasu nie stracił na swojej aktualności. Mianowicie, Sąd Najwyższy w swoim wyroku z dnia 19 grudnia 1990 r. (I PR 148/90, OSP 1991/11/300) stwierdził, iż „Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń”.

Również złożone przez wnioskodawczynię zastrzeżenia stanowiły jedynie polemikę nie popartą żadnymi dowodami z opinią biegłych sądowych.

Zgodnie z art. 286 k.p.c. Sąd może zażądać ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, może też w razie potrzeby zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. Samo niezadowolenie stron z opinii biegłych nie uzasadnia jednak zażądania dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych, tym bardziej, gdy strony nie zgłosiły do nich żadnych zastrzeżeń.

Sąd, w ramach zastrzeżonej dla niego swobody, decyduje, czy ma możliwość oceny dowodu w sposób pełny i wszechstronny, czy jest w stanie prześledzić jego wyniki oraz - mimo braku wiadomości specjalnych - ocenić rozumowanie, które doprowadziło biegłego do wydania opinii. Sąd czyni to zapoznając się z całością opinii, tj. z przedstawionym w niej materiałem dowodowym, wynikami badań przedmiotowych i podmiotowych. Wszystko to, a nie tylko końcowy wniosek opinii, stanowi przesłanki dla uzyskania przez sąd podstaw umożliwiających wyjaśnienie sprawy. Z tego też względu zastosowanie art. 286 k.p.c. pozostawione jest uznaniu sądu, co jednak w niniejszej sprawie – zważywszy na powyższe okoliczności – nie dało podstaw do jego zastosowania.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na mocy przepisu art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie wnioskodawczyni, nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia.